

ASYLUM

A BOLYONGÓ LÉLEK

—≡ MADELEINE ROUX ≡—

New York Times bestseller

Dream
válogatás

A tizenhat éves Dan Crawfordnak a New Hampshire Egyetem nyári kurzusa esély az újrakezdésre. Csakhogy Dan érkezése után kiderül, hogy az egyetemi kollégium épületét felújítják, és a diákokat a nyomasztó Brookline kollégiumban szállásolják el, amely évekkel korábban egy elmegyógyintézetnek adott otthont. Ráadásul nem is akármilyen betegeket kezeltek ott, kivétel nélkül mind pszichopata bűnöző volt.

Dan hamar összeismerkedik a különc Jordannel, és Abbyvel, aki rögtön felkelti a fiú érdeklődését. Együtt vágnak bele ebbe az izgalmas pár hétbe. Egy nap Dan és új barátai Brookline alagsorában felfedezik a bezárt épületszárny kanyargós, sötét folyosórendszerét, és nyugtalanító dolgokat tudnak meg arról, hogy mi zajlott egykor az intézet falain belül... Hamarosan az is kiderül, hogy a hátborzongató intézmény több szállal is kötődik Danhez és a barátaihoz. És miközben lassan feltárulnak Brookline baljós múltjának titkai, egyre rémisztőbb események borzolják a kedélyeket. A rejtélyes balesetek és a tragikus halálesetek nemcsak táplálják a fiatalok félelmét, hanem a kíváncsiságukat is ébren tartják...

MADELEINE ROUX

Minnesotában született. Alapdiplomáját kreatív írásból és színészetből szerezte meg a Beloit Főiskolán. 2009 tavaszán a főiskolán alkalma volt előkészíteni, megírni és prezentálni egy történelmi regényt. Nem sokkal később elkezdte írni saját blogját, amire nagyon hamar felfigyeltek. Jelenleg a kaliforniai Los Angelesben él és dolgozik.

A könyv az Asylum-trilógia első kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Több nappal az Asylum elolvasása után még mindig kísértének azok a képek, amelyeket Madeleine Roux elém tárt. Szívesen belemásznék egy kis időre a fejébe, hogy elidőzzek abban a sötét, szövevényes csodában. Fantasztikus!”

The New York Times

„Sokkoló, félelmetes és elgondolkodtató horrorsztori, amely a zsenialitás és az örület vékony határvonalán feszegeti a múlt és jelen kapcsolatát.”

Kirkus

„Hátborzongató és rémisztő történet egy réges-régi, kísértetektől és titkoktól hemzsegő elmeegógyintézetéről, illetve néhány fiatalról, akik saját bőrükön tapasztalják meg, mi az a félelem.”

Goodreads

„Az íróasztalomnál ülve kezdtem el olvasni ezt a regényt, fényes nappal, de azóta is futkározik a hátamon a hideg, ha eszembe jut.”

Amazon

„Tömény rettegés és időnként sokkoló horrorsztori. Ugyanakkor szórakoztató és izgalmas. Rámutat arra, hogy egy régen elszenvedett trauma maradandó hatásokat okozhat a jelenben is.”

Publishers Weekly

„Jó választás azoknak, akik szeretik a kiteljesedő befejezéssel záruló és félelmetes könyveket. Az illusztrációk csak még inkább fokozzák az élményt.”

VOYA

ASYLUM

A BOLYONGÓ LÉLEK

MADELEINE ROUX

részlet

Dream
válogatás

1. FEJEZET

Dan erős hányinger fogta el, és szédült.

Nem elég, hogy a mögöttük álló öt mérföldet egy taxiban zötykölődve tette meg a hepehupás, keskeny sóderúton, ráadásul még izgult is, mert ez volt az első napja, és nem tudta, mire számítsen. A sofőr folyamatosan szitkozódott a kátyúk és a lapos abroncsok miatt. Dan remélte, hogy az út okozta károkat nem neki kell majd állnia, mert a repülőtérrel idáig vezető taxifuvar már így is elég sokba került.

Kora délután felé járt még az idő, de odakint már csak halvány fény derengett az út két oldalát övező sűrű erdő fái között. *Milyen könnyű lenne itt eltévedni* – futott át a fején egy gondolat.

– Él még ott hátul?

– Hogy mondta? Ja, igen, persze – felelte Dan, s akkor jött rá, hogy most szólal meg először, amióta beszállt a kocsiba. – Azért már várom, hogy végre sima legyen alattunk az aszfalt.

A taxi nemsokára fékezni kezdett az erdőben, ahol a nyári nap fénye pettyes, ezüstzöldes foltokkal tarkított mindent körülöttük.

Ott állt előttük az épület: a New Hampshire College. Az intézmény, ahol Dan az elkövetkező öt hetet tölti majd.

Ez a nyári tanfolyam – Dan számára valóságos mentőkötel – amolyan képzeletbeli fényt jelentett az alagút végén az egész iskolaév alatt. Olyan srácokkal lehet itt, akik tanulni jönnek ide, akik készülnek az órákra, és nem lógnak egész szünetben a csengetésig az öltözőszekrények előtt. Alig várta már, hogy ideérjen.

Az ablakon kipillantva felismerte az iskola weboldalán láttott épületek körvonalait. Koloniális stílusban épült, takaros tégláépületek voltak, amelyek egy tökéletesre nyírt, gondozott, smaragdzöld gyepvel benőtt négyszög alakú belső udvart fogtak közre. Dan tudta, hogy ezek az iskolaépületek, ahol a tanítás folyik. A fűvön néhány korábban érkező diák frizbizett. Hogy tudtak ezek ilyen hamar összebarátkozni? Talán itt tényleg könnyebb lesz az ismerkedés.

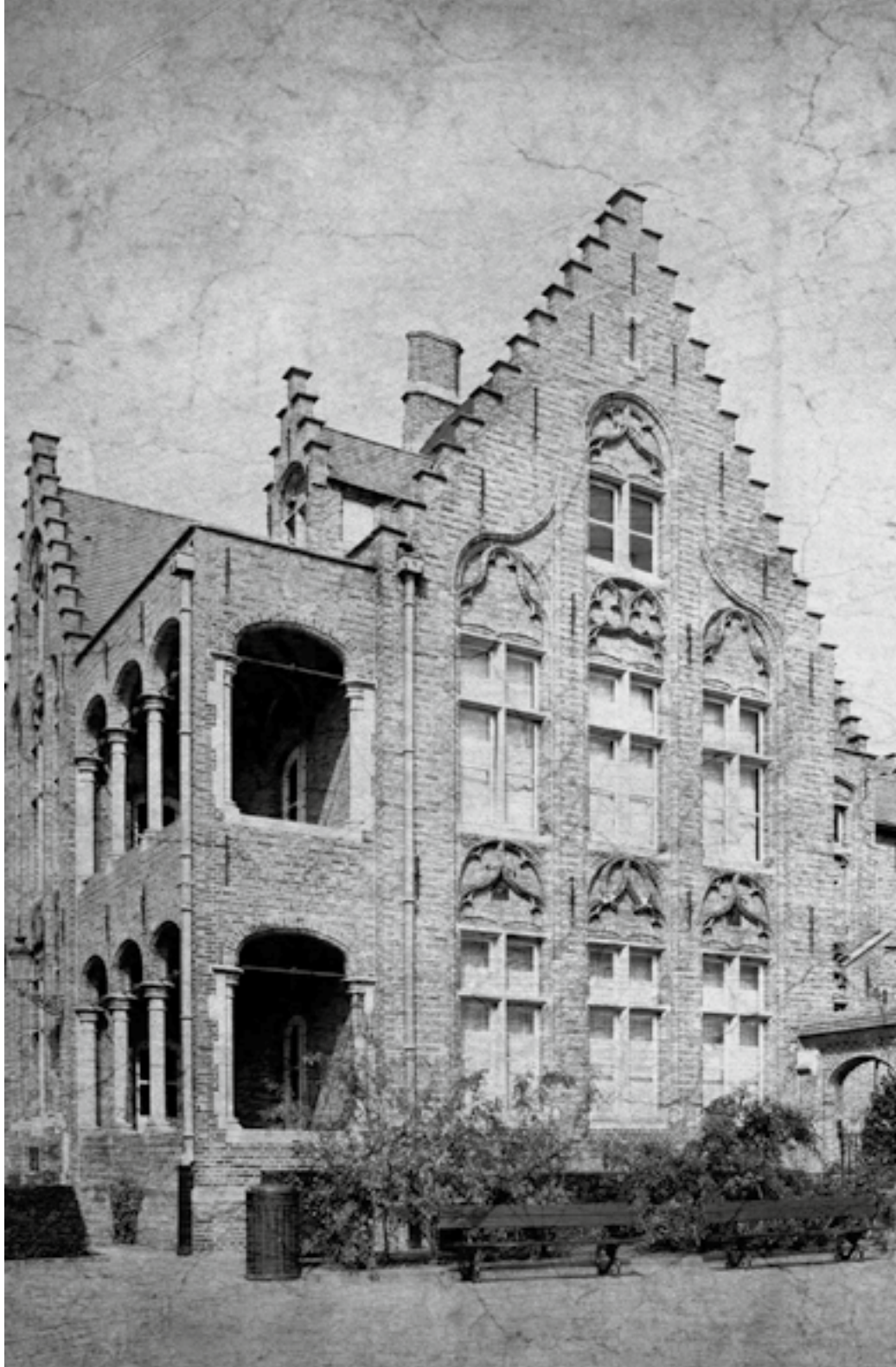
A sofőr elbizonytalanodott egy kereszteződésnél, ahonnan négy irányba lehetett elmenni. Rézsútosan jobb kéz felől szép, vidéki hangulatú, magas fehér tornyos templom állt, azon túl pedig sorházak tűntek fel. Dan az ülésben előredőlvé látta, hogy a taxis jobbra indexel.

– Itt balra kell fordulni – figyelmeztette a sofőrt, majd visszahuppant az ülésbe.

A sofőr vállat vont: – Ha maga mondja. Ez az átkozott ketyere nem tudja eldönteni, merre van az előre. – Nyomatékkal ököllel rávágott a műszerfal közepébe szerelt GPS-re. Úgy tűnt, mintha elfogyott volna az út a térképen.

– Balra kell fordulni – ismételte meg Dan, ezúttal kissé bizonytalanabb hangon. Nem volt biztos benne, honnan ismeri az utat, hiszen nem nézett utána, de volt valami abban a szép kis templomban, ami emlékeket kavart fel benne, vagy ha nem is emlékeket, ösztönös érzéseket.

Ujjaival türelmetlenül dobolt az ülésen, hogy végre megpillanthassa, hol fog lakni. Az iskola kollégiuma ezen a nyáron felújítás alatt állt, így az előkészítő diákokat egy Brookline nevű régi épületben szállásolták el. Az épületről a felvételiíró értesítő ismertető anyagban mindössze ennyit írtak: „korábban mentálhigiénés szanatóriumként funkcionált, ma pedig műemléképület”. Vagyis a Brookline eredetileg elmeógyintézet volt.

Dan akkor meg is lepődött, miért nem csatoltak a Brookline-ról fotókat a weboldalra. Amikor azonban a taxi befordult a sarkon, és meglátta az épületet, azonnal megértette az okát.

Nem számított, hogy az épület külső falait friss festékréteggel kenték be, és az sem, hogy egy vállalkozó kedvű kertész egészen eredeti módon ültette be a bevezető utat vidám hortenziabokrokkal – a Brookline baljósan és fenyegetően magaslott az út végén. Dan soha nem gondolta volna, hogy egy épület ennyire ijesztően tud kinézni, a Brookline azonban teljesen kimerítette a szó jelentését, sőt még azon is túlment. Az emberben olyan érzést keltett, mintha valaki figyelné onnan.

Fordulj vissza, most, azonnal – súgta egy hang a fiú fülébe.

Dan összerázkódott, akaratlanul is belegondolt, milyen érzés lehetett annak idején ebbe az intézménybe páciensként felvételt nyerni. Vajon azok az emberek tudták, hová viszik őket? Vajon néhányukat is ugyanez a furcsa, pánikszerű érzés fogta el, vagy már annyira nem voltak öntudatuknál, hogy föl sem fogták?

Dan megrázta a fejét. Nevetséges dolgokon gondolkodik... Elvégre ő csak egy diák, és nem beteg. A Brookline pedig már rég nem elmeegógyintézetként működik, miként arról Pault és Sandyt is biztosította; az intézetet 1972-ben végleg bezárták, miután az iskola megvásárolta, és jól szervezett, koedukált kollégiumot csinált belőle, közös fürdőhelyiségekkel, és felújított szobákkal.

– Na, meg is érkezünk – szólalt meg a sofőr, habár Dan észrevette, hogy a járdaszegélytől jó fél méterre állt meg. Talán nem ő az egyetlen, akiben furcsa érzéseket kelt ez hely. Elhessegette a gondolatot, és előhúzta a pénztárcáját, majd kivett belőle három darab húszdollárost abból a pénzből, amit a szüleitől kapott.

– A többit tartsa meg – mondta a taxisnak, és kiszállt a kocsiból.

Miután Dan feltúrte az ingujját, és kihalászta csomagjait a kocsi csomagtartójából, végre kezdte úgy érezni, hogy visszazökken a valóságba. Elsétált mellette egy kék baseballsapkás fiú, kezében egy kupac rongyosra olvasott képregénnyel. Dan ösztönösen elmosolyodott. *Az én embereim* – gondolta. Azzal elindult a kollégium felé. Az elkövetkező öt hétben ezt nevezi majd otthonnak.

2. FEJEZET

Míg Dan gimnáziumában főleg a pénz határozta meg egy ember értékét, és az, hogy mekkora BMW-vel állt meg a parkolóban, addig az NHCP-n, vagyis a New Hampshire College-ban inkább az Apple-termékek és könyveik mennyisége szerint osztályozták az embereket.

Dannek hamar sikerült megtanulni a nyári tanfolyam nevét. A szobakulcsokat kiosztó önkéntes diákok, akik segédkeztek az újonnan érkezők eligazításában, mindenkit ugyanazzal a mondattal üdvözöltek: – Üdvözlünk az NHCP-n! Amikor pedig Dan véletlenül New Hampshire College Prepként, a teljes nevén aposztrofálta az intézményt, az önkéntesek szinte lesajnáló mosollyal néztek vissza rá.

Végigment az épület bejárata felé vezető lépcsőn, és az ajtón belépve hatalmas előcsarnokban találta magát. Bár a mennyezeten méretes csillárok lógtak, még azok fénye sem tudta kellőképpen megvilágítani a sötét fával bevont falakat és a vaskos, régi bútorokat. A bejárattal szemben, széles boltív mögött Dan újabb lépcsőt pillantott meg, amelyről kétfelé elágazva folyosók nyíltak. Bár a folyosókon és az előcsarnokban folyamatosan nyüzsgöttek az érkező diákok, az épületben uralkodó nyomasztó érzést az ő jelenlétük sem oldotta fel.

Dan kezében a bőröndjével elindult a lépcsőn felfelé. Néhány szélesebb lépcsőfok megmászása után elérte a szobáját, a 3808-ast. Lerakta kezéből a csomagokat, benyitott, és rögtön látta, hogy a vele egy szobába beosztott szobatársa már beköltözött. De akár úgy is fogalmazhatott volna, hogy „behozta a könyveit”. A szobában elhelyezett könyvespolcokon

szép rendezett sorokban álltak különféle formájú és méretű könyvek, mangamagazinok és évkönyvek, valamennyi szín szerint csoportosítva. Dan szobatársa pontosan a szoba egyik felét foglalta el, üres bőröndjeit visszazárta, és gondosan betolta a közelebbi ágy alá. A szekrény felébe fogasokra akasztva pakolta be az ingeket, nadrágokat és kabátokat, az ingek és zakók fehér fogasokon, a nadrágok pedig kék fogasokon lógtak.

Úgy tűnt, mintha ez a srác már hetek óta itt lakna.

Dan feltette a bőröndjét a szabad ágyra, majd tekintetét végigjáratta a szoba bútorzatán, amelyre ezen a nyáron a sajátjaként tekint majd. Az ágy, az éjjeliszekrény és az íróasztal ránézésre jó állapotúnak tűnt. Merő kíváncsiságból kihúzta az asztal legfelső fiókját, és azon tűnődött, vajon talál-e benne bibliát vagy egy üdvözlő levelet. Ehelyett egy kis darab fotónegatívot talált benne. A papír réginek és fakónak tűnt, szinte teljesen kiszívta a fény. De a negatívról halványan felderengett egy férfi alakja: az idősebb, szemüveges férfi orvosi köpenyt és sötét inget viselt. Az egész fotóban nem volt semmi különös, csak a férfi szeme tűnt fel Dannek – helyesebben a szeme helye. Mert a fotón valaki csúnyán – sőt, talán dühösen – kisatírozta a szemek helyét.

3. FEJEZET

— Daniel Crawford?

Dan meglepetten fordult az ajtó felé, a fotót még mindig a kezében tartotta. A küszöbön hórihorgas tinédzser fiú állt, és úgy festett, mint egy házról házra járó hittérítő: keményített fehér inget, sötét nyakkendőt és élre vasalt nadrágot viselt.

— Szia! – üdvözölte Dan, kezével felé intve. – Te vagy a szobatársam?

– Én volnék, igen – hangzott az őszinte válasz, mellőzve minden szarkazmust. – A nevem Felix Sheridan – tette hozzá a fiú.
– Ugye, nem ijesztettelek meg?

– Nem, dehogy. Csak ezt a fotót nézegettem... Itt találtam. De lehet, hogy nem is fotó, hanem valami képeslapféleség. Elég fura – emelte a magasba Dan a képet, majd vállat vont. Nem biztos, hogy pont ezzel kellett volna kezdeni az ismerkedést, de nem volt valami tehetséges abban, hogy elsőre jó benyomást tegyen az emberekre. – Te nem találtál ilyet a fiókodban? Lehet, hogy valami kincsvadászat kelléke.

– Nem, én nem találtam semmit – pislogott Felix világoskék szemével. – Nekem csak egy eligazító brosúrát küldtek, meg a kollégium biztonsági szabályzatát és egy leírást az órákról. De az még jó néhány hete érkezett postán.

– Igen, persze, olyat én is kaptam – vont a vállát újra a vállát zavartan Dan. – Csak kicsit fura ez az egész, de mindegy.

Azzal visszatette a fotót a fiókba, és bezárta. Nem muszáj használnia ezt a fiókot, ellesz a nyáron úgy is, hogy ki sem nyitja.

– Ha akarsz, beszkennelem azt a képet, és rákeresek. Egyszerű, el kell indítani egy képkeresést a fotó alapján... Bár, ha jobban belegondolok, kicsit mintha ismerős lenne valahonnan az a...

– Kösz, de nem olyan fontos – vágott közbe Dan, és azt kívánta, bárcsak ne hozakodott volna elő ezzel a fotóval. – Tényleg, nem tudod, hogy szerveztek-e mára valamilyen üdvözlő fogadást, vagy összejövetelfélét, amin ott kell lennünk?

– Ha megengednéd, hogy befejezzem... – folytatta Felix higgadtan, majd egy kellemetlen pillanatilag elhallgatott. – Azt akartam mondani, hogy nagyon emlékeztet azokra a fotókra, amiket odalenn láttam.

– Várj csak, ez komoly? Hol láttad őket? – Dan kíváncsiságát akaratlanul is felcsigázta a téma.

– A földszinten van egy elhagyatott irodahelyiség – magyarázta Felix. – Azt hiszem, a régi elmegyógyintézet portása használta, vagy valami ilyesmi. Ott maradt egy csomó nyomtatvány, meg képek és mindenféle más, amit meg lehet nézni. Az ajtóra kiírták, hogy tilos bemenni, de valaki már megbuherálta a zárat.

– És te bementél? – Dan soha nem szegte meg a szabályokat, és bár kevés információval rendelkezett új szobatársáról, valami azt súgta, hogy Felix sem szabályszegő típus.

Felix bólintott. – Éppen onnan jövök. Nem sok időm volt körülnézni, de szinte biztosan emlékszem, hogy láttam néhány olyan fotót, mint a tiéd.

Nem az enyém – gondolta Dan megborzongva. *Csak én vagyok az a szerencsétlen, aki megtalálta.*

– Talán jobb lenne, ha te is körülnéznél odalenn, de figyelmeztetlek, hogy elég nyugtalanító egy hely, és ezzel enyhén fogalmazzam.

Felix egyáltalán nem tűnt nyugtalannak. Ahogy ott állt, az ajtóban, Dant olyan érzés fogta el, mintha provokálni akarná. Ő azonban nem vette magára.

– De most lesz valami buli ma vagy sem? – ismételte meg a kérdést.

Felix belépett, a szekrényhez ment, és kivett belőle egy tenge-részkék zakót. – Naná! – Visszament Dan mellé az ajtóhoz. – Találkoztál már csajokkal? Úgy tűnik, ezen az emeleten alig van néhány. De a mai nyitóbulin biztos sokkal többen lesznek, nem gondolod, Daniel?

Dan meglepetten meredt szobatársára, és igyekezett össze-rakni a fejében mindent, amit megtudott róla, hogy koherens képet alkosson Felixről. Eltűnődött, vajon itt mindenki ilyen el-lentmondásos lesz-e. Ez persze akár még üdítőleg is hathat egy olyan gimnáziumi év után, ahol mindig mindenki annyira kiszá-mítható volt. Elvileg legalábbis.

– Ja, biztos lesznek lányok...

Felix várakozó pillantással nézte.

– Az a helyzet, hogy én nem vagyok egy nagy csajozós. Lehet, hogy nagyobb szerencsével jársz, ha egyedül környékezed meg a lányokat. – Nem volt szép dolog így lepattintani magáról Feli-xet, amikor ő csak barátkozni akart, de Dan valahogy úgy érezte, jobb megtartani a két lépés távolságot ettől a fiútól. *Különösen*, ha lányokról volt szó.

– Oké, értem. Jobb is, ha nem versengünk ugyanazért a lá-nyért, nem igaz?

Dan halkan felsóhajtott, és bólintott.

A folyosókon még mindig csomagokat cipelő diákok járkál-tak. Többen csoportokat alkotva álltak, és beszélgettek. Bárcsak neki is ilyen szobatárs jutott volna, gondolta Dan irigykedve.

– Oda nézz, Daniel Crawford – szólalt meg Felix parancsoló hangon, és karjánál fogva megállította Dant, amikor az előcsarnokhoz értek. Kifelé mutatott, a bejárati ajtón túlra, ahol a füves belső udvaron már gyülekeztek a diákok. – Csajok! Még hozzá mindkettőnk számára elegendő létszámban.

Dan finoman kihúzta karját Felix szorításából, és kilépett az ajtón. Közben azon gondolkodott, hogy ennél már csak jobban alakulhat a napja. Mert a kezdés nem volt túl biztató.

– Na, én most már kezdem felnőttnek érezni magam. Te nem így vagy vele? – fordult Dan Felixhez, és nyalt egyet a mentás csokifagyiból.

Felix értetlen képpel bámult rá. – Nem teljesen értem, mire gondolsz.

– Erre – emelte fel Dan a kezében tartott fagyaltos kelyhet, majd ide-oda forgatta. – Ez a fagyizás... nem is tudom, olyan érzés... mint gyerekkoromban a születési zsúrokon. – Tekintetével a fagyihoz járó parányi fapálcikát méregette. Ettől aztán még butábbnak érezte magát.

A Wilfurd nevű épületben voltak, egy hatalmas, ebédliként funkcionáló bálteremben, amely a téglalap alakú füves belső udvar egyik épületében állt. A fejük felett nyíló boltíves tetőablakon beszűrődött néhány utolsó napsugár, mielőtt a nap lebukott volna a horizonton. A leereszkedő esti szürkület ibolyakék fénybe vonta a termet, és odakint halvány köd ereszkedett a tájra.

– Nekem a fagyiról nem ugrik be a gyerekkorom – magyarázta Felix.

Biztos azért, mert soha nem hívtak meg születési zsúrokra.
Dan rögtön meg is bánta, amit gondolt. Igazán lehetne ennél

barátságosabb, de ez idáig nem sikerült épkezláb beszélgetést kezdeményeznie Felixszel.

– A magam részéről abban reménykedem, hogy itt talán tanácsot kaphatok valakitől, melyik biológia-előadásra érdemes feliratkozni, de egyik tanárt sem látom, aki... várjunk csak! Azt hiszem, az ott Soams professzor! Olvastam egy kórokozó mikrobákról írt disszertációját...

Dan nem hallotta, hogyan fejezi be Felix a mondatot, csak elégedetten nyugtázta, ahogy a fiú már elindult, hogy átevickéljen a tömegben a terem másik végében álló idősebb férfi felé. De bármennyire is megkönnyebbült, hogy sikerült megszabadulnia Felixtől, hirtelen beléhasított, hogy ezek után egy szál magában áll a tömegben.

Remélte, hogy nem látszik rajta, mennyire zavarban van, és gyorsan betömött egy kanál olvadozó fagyit a szájába, hogy lepezze zavarát. A fagyinak orvosságíze volt. A kertre vezető nyitott ajtókon át kellemetlen cigarettaszag szűrődött be a terembe, és Dan egyszer csak úgy érezte, mintha megszűnt volna körülötte a világ.

Nyugi, Dan, nincs semmi baj!

Tarkóján jéghideg verejték futott végig. Szédülni kezdett, mintha fejtetőre állna vele a világ. Az egész terem forogni kezdett körülötte. Próbált megkapaszkodni a mögötte álló asztalban, de elvétette, és hátrabotlott. Még egy pillanat, és elvágódik a földön.

Aztán hátulról hirtelen két, erős kéz ragadta meg, és talpra segítette.

– Hékás! Csak óvatosan, nehogy a ruhádon kössön ki az a fagy! – Dan pislogott néhányat, és újra kiélesedett a látása. Kis termetű, gyönyörű, kreolbőrű lány állt előtte hatalmas barna szemekkel, és még mindig Dan karját fogta. A lány szűk pamutfelsőt viselt, felette elől gombos, bő inggel, amelyen

festékfoltok éktelenkedtek. Szakadt volt a farmerja, és a lábára fekete, bumszli bakancsot húzott.

– Köszí – mondta Dan, és vetett egy pillantást saját ingére, hogy ellenőrizze, nem hagyott-e foltot rajta a fagyfalt. – Talán túl meleg van idebenn.

A lány elmosolyodott.

– A nevem egyébként Dan Crawford.

– Az enyém meg Abby. Abby Waldez – mutatkozott be a lány, majd kezét nyújtott neki. Abby kézfogása erős volt és meleg.

– És igazad van – folytatta a lány, és megrázta vastag fürtjeit. A haja súlyos, fekete függönyként omlott a vállára, és a fürtök közé lila és zöld tollakat font. – Legalább egy ventilátort bekapcsolhatnának itt.

– Hát, igen. De amúgy milyen az első benyomásod erről a helyről? – érdeklődött Dan. Ez a kérdés teljesen normálisnak tűnt, különösen azok után, hogy csöppet sem normális módon majdnem elájult. Dr. Oberst mondta mindig neki, hogy valahányszor zavarban van egy beszélgetés során, kezdjen el kérdéseket feltenni a partnerének, és egy darabig beszéltesse őt.

– Az igazat megvallva, nem rajongok az ötletért, hogy egy régi diliházban kell aludnom, de a többivel elégedett vagyok. És téged mi szél hozott ide? Mármost milyen tantárgyak érdekelnek?

– Főleg a történelem, de talán a pszichológiába is beleásom magam. És te?

– Találd ki! – felelte Abby nevetve. – Annyi biztos, hogy nem asztrofizika.

Dan a lány festékfoltos ingére pillantott, és a kezét tarkító sötét foltokra, a tenyerébe és a kézfejére tapadt ceruzanyomokra.

– Festészet?

– Talált, süllyedt! – bökte meg finoman a karját Abby. – Igen, az itteni rajzórák állítólag szuperek, ezért döntöttem úgy, hogy kicsit tökéletesítem a technikámat idén nyáron, mielőtt beadom a főiskolai jelentkezéshez a portfóliómat. De ki tudja, talán még más is felkelti az érdeklődésemet itt! – Abby gyorsan és energikusan beszélt, csakúgy cikáztak a gondolatai, és alig vett levegőt. Dan csak bólogatott, és a megfelelő pillanatokban annyit mondott, hogy „aha”.

Anélkül, hogy megbeszélték volna, lassan a nyitott ajtó felé sodródtak.

– De, ugye, most már jobban vagy? – kérdezte Abby.

– Ezt hogy érted? – Dan egy pillanatra megállt az ajtóban. Odakint fluoreszkáló frizbikorong szállt a levegőben. Tucatnyi diák verődött össze a fűvön egy újabb spontán frizbijátékra.

– Tudod! Az előbb majdnem el akartál ájulni.

– Ja, az! Most már semmi bajom. Azt hiszem, a meleg okozhatta, meg az, hogy alig ettem ma valamit. – Ez jó magyarázatnak tűnt annak tükrében, hogy Dan maga sem tudta, mi válthatta ki az iménti epizódot. Másfelől viszont örült, hogy megtörtént, hiszen így megismerkedhetett Abbyvel.

A fűvön rohangáló diáktársaira mutatva megkérdezte: – Szeretsz sportolni?

– Hogy én? – nevetett Abby, a hajába tűzött tollakkal babrálva. – Nem igazán. Az iskolai csapatjátékokban általában a cserepadon ülök. A rezesbandában pedig piccolón játszom. Egyiket sem kedvelem túlságosan, de apa szerint nem árt, ha ilyen is szerepel a főiskolai felvételi anyagomban

– Én sem vagyok túl erős a sportok terén. – Egy darabig a lépcső tetején álltak, és figyelték a frizbizóket. – Apám eléggé csalódott is emiatt... Tudod, ő gyerekkorában kitűnő baseball-játékos volt.

Dan ezzel nem mondott teljesen igazat. Nevelőapját, Pault baseballösztöndíjasként vették fel az egyetemre, és Dant is folytatta azzal nyaggatta, hogy játsszon a baseballcsapatban, aztán a fiú egy idő után kifakadt, és közölte, hogy ő nyaranta sokkal szívesebben jár természetbúvár táborokba, mint baseballtáborba.

– Hát, ha ide eljutottál, igazán nem lehet csalódott benned. Elég sokat kellett mozgatnod az agyadat, hogy bejuss erre a tanfolyamra. – Abby abban a pillanatban elhallgatott, és vadul integetni kezdett egy fiúnak, aki feléjük vette az irányt. A fiú teljes lelki nyugalommal sétált végig a frizbipályán, mintha észre sem venné, hogy közben hangosan kiáltoznak felé, hogy hagyja el a terepet. Dan zavartan elnézett Abby és a barátja között, és érezte, hogy elszorul a gyomra. Nem mintha bármi jogot formálhatott volna a lányra, hisz alig tíz perce ismerte meg, de mégis be kellett vallania, hogy idegesítette a tudat, hogy Abby valaki más-sal is megismerkedett, aki ugyanúgy egyedül érkezett ide, mint ő. Most akaratlanul is, de úgy nézett erre az ismeretlenre, akinek menő volt a haja, a ruhája és az egész megjelenése, hogy közben ez járt a fejében: *Na, ezzel nem tudok versengeni.*

– Mi a helyzet lúzerek?

– Jordan, ne szemétkedj! – szólt rá Abby, a szemét forgatva.

– Bemutatom Dant. Dan, bemutatom Jordant, és ígérem, hogy nem lesz többet bunkó.

– Nem bizony – vágta rá Jordan. – Csak alias genya. És mi a pálya, Dan? Sikerült már beilleszkedned a gyökér táborba? – Jordan vékony keretes, divatos szemüveget viselt, nyaka köré lazán egy gyűrött, zöld sálát csavart. Dan irigykedve nézte a fiú tökéletes borostáját, amit ő maga képtelen lett volna megnöveszteni, mivel neki csak foltokban nőtt szőr az arcán.

– Figyelj, Jordan! Te most tulajdonképpen kit akarsz lenyűgözni itt? Ne haragudj, Dan, csak játssza az esztét. Teljesen véletlenül ismerkedtem meg vele idefelé a buszon, és hidd el, egész kedves is tud lenni, ha kicsit jobban megismered. – Abby halkan felsikoltott, ahogy Jordan finoman átkarolta egyik kezével. Dan a legszívesebben elkapta volna róluk a tekintetét. Nem akart tanúja lenni, ahogy előtte falják egymást.

– Jól van, akkor kezdjük az elejéről – lépett hátra Jordan, majd összedörzsölte két kezét, és megigazította a szemüvegét. – A nevem Jordan, és örülök, hogy megismertelek. És kérek, most már ne bámujl így rám! Abby egyáltalán nem az esetem, oké?

– Úristen, Jordan, ezzel most egyáltalán nem kezdtl új lapot. – Abby dühösen fújtatva keresztbe fonta karját a mellkasán, és kicsit elfordult, nehogy észrevegyék, mennyire elpirult a megjegyzéstől.

– Bocsi, Abby bébi, de olyan remek célpont vagy.

Lehet, hogy Dannek elkerülte valami a figyelmét, mert erre mindketten hisztérikus nevetésben törtek ki, ő pedig úgy érezte magát, mint egy teljesen kívülálló valaki. Az arcára is kiülhetett, amit gondolt, mert Abby hirtelen összevont szemöldökkel nézett Jordanre, Jordan pedig a szemeit forgatva fordult Dan felé, és olyan hangon kezdett neki magyarázni, mint egy ötévesnek: – Tudod, én meleg vagyok. Vagyis Abby nem az esetem.

– Oké, így már minden világos.

Dant nem érdekelt, hogy Jordan meleg, mert pontosan tudta, hogy bármivel is próbálná kimagyarázni magát ebből a helyzetből, csak még nagyobb balfácánnak tünne. Abby és Jordan tovább folytatták a tréfás incselkedést, Dan pedig közben teljesen úgy érezte, mintha kizárnák. *Ha egyetlen rövid buszos út alatt ilyen jó barátok lettek, nem okoz majd gondot új barátokat találni, akik nem ilyen merevek és zárkózottak, mint én* –, gondolta a fiú.

– Tudtátok, hogy van egy régi, hátborzongató iroda a koleszunk földszintjén? – szólalt meg váratlanul Dan. Érezte, hogy az arca lángolni kezd. Bőrére apró verejtékpöttyök ültek ki, ahogy Jordan és Abby hirtelen elhallgattak. Most mindketten egyenesen rá néztek.

– Mi van? – vonta össze a szemöldökét Jordan.

– A Brookline épületben. Az előcsarnok mellett. – Dan nem akart túlságosan lelkesnek tűnni, de Abby érdeklődését sikerült felkeltenie, mert a fejét félrehajtva, elgondolkodva harapott az ajkába.

– Szerintem én el is mentem amellelt az iroda mellett. Csak úgy láttam, kulcsra van zárva. Mintha karantén alatt lenne – tette hozzá.

– Felixnek, a szobatársamnak sikerült bejutnia. Azt mondja, nyitva volt. Lehet, hogy érdekes lenne benézni majd oda, csak úgy poénból, egyik este, az órák után. – Dan még ki se mondta az egész mondatot, már akkor tudta, milyen furcsán hangzott ez a felvetés. Alig ismeri ezt a két embert, és máris arra invitálja őket, hogy nézzenek körül egy sötét, elhagyatott irodában...

Jordan mintha olvasott volna a gondolataiban, lassan ingatni kezdte a fejét, és szórakozottan morzsolgatta sálja rojtjait. Az imént mutatott merészség egyszeriben mintha elpárolgott volna belőle. – Nekem ez szabályellenesnek tűnik. Nem akarok betojinak tűnni, de inkább nem rúgatom ki magam már az első napon. Hozzáteszem, egyik napon sem, de az elsőn biztosan nem.

– De ha egyszer nyitva az ajtó, akkor nem valószínű, hogy szabálytalan, ha valaki bemegy rajta – vetette közbe Abby. Széles mosolyt villantott Danre. – Nekem érdekesnek tűnik... mindig keresem az inspiráló helyeket. Biztosra veszem, hogy rengeteg érdekes régi kacatot találunk ott.

– Van egy csomó régi fotó – szólt közbe Dan, mielőtt még Jordan folytathatta volna az óvatoskodást. – Felix mesélte, hogy rengeteg képet talált ott.

– Hú, a fotók különösen érdekelnek! Imádom a régi fekete-fehér fényképeket. – Abby oldalba bökte Jordant, aki továbbra sem tűnt túl lelkesnek a kezdeményezés hallatán.

– És biztos vagy benne, hogy nyitva volt az ajtó? – kérdezte.

Dan bólintott. – A szobatársam szerint igen, márpedig ő nem az a típus, aki túlzásokba esne. Állítólag van az ajtón egy lakat, de feltörték.

– Micsoda hanyagság! – jegyezte meg Abby.

– És elég fura – tette hozzá Jordan, majd hirtelen dörzsölni kezdte két karját, mintha fázna. – Nem is tudom, Abby, ezt inkább meghagynám neked. Engem nem köt le annyira ez a kísértet téma.

– Pedig ezt nem úszod meg – jelentette ki határozottan a lány. – Igaz, Dan? – fordult ekkor csillogó szemmel a fiúhoz.

– Hát... de nem ám! Muszáj velünk jönnöd! – Egy pillanatra megfordult a fejében a gondolat, hogy esetleg Abbyvel ketten nézhetnének körül abban az irodában.

– Nem is tudom... – Jordan egy láthatatlan kavicsot rugdosott a földön. – Túl kockázatosnak tűnik.

Ebben igaza volt. Mert bár Dan tudta, hogy a zárat valaki feltörte, mérget mert volna venni rá, hogy az irodába tilos belépni. Azt pedig soha nem bocsátaná meg magának, ha rajtakapnák őket, és Jordan félelme beigazolódna a kirúgással kapcsolatban. Egyrészt elbaltázná a saját nyarát, másrészt még felelősnek is érezné magát, amiért másokét is tönkretette. Az pedig nem vetne túlságosan jó fényt rá.

De valami miatt mégis úgy érezte, mintha Pandora szelencéje nyílt volna meg előtte, és mintha ez a látogatás abban a régi

irodában önálló életre kelt volna, tőle teljesen függetlenül. És az igazat megvallva ő is kíváncsi volt, hogy van-e még ott a szobájában talált fotóhoz hasonló fénykép.

– Nézzetek csak oda! – mutatott a terembe Felix nyurga alakjára, aki épp a tömegben próbálta átverekedni magát. – Ha ő bement, akkor nem lehet olyan gáz.

Jordan vetett egy diszkrét pillantást Felixre, majd felhorkant. – Ugye ismeritek a mondást: ha a barátod azt mondja, ugorj a kútba, te beleugrasz?

– Dan és én mindenképpen bemegyünk, ha jössz, ha nem – jelentette ki Abby Dannek kifejezetten tetsző határozottsággal.

– Na jó, legyen! – bökte nevetve oldalba Jordan Abbyt. – Győztetek. Ugrok én is veletek.

4. FEJEZET

A mikor Dan odaért, már a lépcsőnél várták. Kis híján elkésett, mert a szülei hívták telefonon, de sikerült rövidre zárnia a beszélgetést, megnyugtatta Pault és Sandyt, hogy épségben megérkezett, aztán közölte, hogy a barátai, Jordan és Abby odalent várják, az anyja pedig pajkos kuncogással az útjára engedte.

Az előcsarnokban alig néhány lámpa égett Abby és Jordan mögött. Jordan a boltíves bejáratot tartó magas, fehér oszlopok egyikének dőlve ácsorgott. Dan közeledtére intett, a másik kezében zseblámpát lengetve.

Abby átöltözött egy türkizkék pamuttopba, haját pedig laza lófarokba kötötte.

– Szia! – üdvözölte suttozva Dant, és körbepillantott. – Néhány perce elsétált itt egy ügyeletes, de azóta sehol senki. Készen állsz?

Dan bólintott, és közelebb lépett hozzájuk. Jordan ellenőrizte a zseblámpát, felváltva rávilágítva mindkettőjükre.

– Még meggondolhatjuk magunkat, és visszamehetünk valami normális dolgot művelni – vetette föl Jordan. – Mondjuk például piálhatnánk a szobámban, és megnézhetnénk egy filmet.

Abby az orrát ráncolta, és finoman vállon veregette Jordant. – Most már nem fogsz visszatáncolni. A javasolt programot meg később is megejthetjük.

– A szavadon foglak – dűnnyögte Jordan, majd elindult utánuk a rosszul megvilágított, néma folyosón. – Mert ezután biztosan szükségem lesz egy italra.

Dan pontosan értette, mire céloz. Most, hogy itt tartottak, annyira ideges lett, hogy idétlenül vihogni kezdett. Nem volt túl kellemes érzés, de a szorongásnál, amely olyan gyakran úrrá lett rajta, kifejezetten jobb volt.

Halk léptekkel lopóztak végig az üres folyosón, elhaladtak egy parafa üzenőtábla, egy üdítőautomata és egy kiszuperált, működésképtelen felvonó mellett. Minél beljebb merészkedtek a folyosón, annál kevesebb lámpa világított, aztán mire elérték a régi iroda ajtaját, szinte teljes sötétség vette körül őket. Jordan a zseblámpa fényét a földről az ajtóra irányította, Dan pedig döbbenten látta, hogy az ajtó zárva van. A Felix által említett figyelmeztető felirat egy hatalmas, piros nyomtatottbetűs tábla volt, rajta ezzel a felirattal: BELÉPNI TILOS!

– Úgy tudtam, a zárat feltörték – suttogetta Jordan.

– Esküszöm, hogy... – Vagy talán Felix hazudott volna? De mégis miért? – Biztos rájöttek, hogy bejáráknak a diákok, és bezárták. A francba! Bocs, hogy iderángattalak titeket.

– Jól van na, ne légy már olyan szomorú! – Jordan elővett a zsebéből egy gemkapcsot, és kiegyenesítette. Miután végzett vele, a drót egyik végét a zárba dugta, és finoman forgatni kezdte benne. – Viszont most már örökre az adósom maradsz.

– Nem jutok szóhoz – súgta Dan. A tévében sokszor látott már zárfeltörést, de az nem ért fel ezzel az izgalommal, amit így, a valóságban élt át új barátját figyelve.

Jordan elmosolyodott, és egy pillanatra megállt. – Hajcsattal is meg tudom csinálni.

– Halkabban egy kicsit! – nézett hátra Abby a válla felett.

– Te hangosabban lélegzel, mint ahogy mi beszélgetünk – Jordan türelmetlen sóhajjal az ajkába harapott, és megzörrent a lakat a kezében.

– Talán ha egy kicsit gyorsabbra fognád – dörmögte Dan.

– Ennél gyorsabban nem megy. Ez valódi művészet. Nem szabad sürgetni a művészt. – Jordan homlokára verejtékcseppek ültek ki, és eláztatták a frufruja végét. – Mindjárt... – Dan halk kattanást hallott. – Megvagy! – Jordan kapucnis felsője zsebébe csúsztatta a gemkapcsot, majd leszedte a lakatot a zárról. Betolta az ajtót, de az nem mozdult.

– A fenébe, ez beszorult – suttogetta. – Segítsetek...

Dan és Abby két kézzel nyomni kezdték a vaskos ajtót befelé. Először úgy tűnt, mintha az visszanyomná őket, aztán hirtelen engedni kezdett.

Az utolsó lökéssel végül remegve kinyílt. Az ajtó mögül, mintha megkönnyebbült sóhajjal üdvözlőné őket valami, fehér porfelhő szállt fel a levegőbe, mintha csak egy palackba zárt szellem szabadulna ki onnan. A porfelhő ahogy jött, úgy el is tűnt, bizonyára Felix látogatása óta megcsappant az intenzitása.

– Fújj! – köhögött fel Abby hátrahökölve, kezét a szájára téve, hogy ne szippantsa be a port.

– Olyan szag van, mint a nagyapám házában – állapította meg Jordan eltompított hangon, mivel ő is a szája elé emelte kezét.

– Itt már nem hiszem, hogy takarítanak – hunyorgott Dan a sötétben az ajtó mögött. Jordan mellette állt, és végigpásztázta a szobát zseblámpájával, egy tágas váróteremnek tűnő helyiség körvonalaait tárva fel előttük.

– Szerintetek mikor dolgozott itt utoljára valaki?

– Talán a kőkorszakban? – tréfákozott Abby. Dannel együtt bekapcsolták a telefonjukon a világítást, és mindhárman beléptek a sötét szobába. Lámpáik fénye adott ugyan némi kékes-fehéres fényt, de korántsem volt elegendő ahhoz, hogy áthatoljon a sötétségen.

Beljebb merészkedtek a szobában, ahol lassan kezdtek körvonalazódni előttük a részletek: bal kéz felől alacsonyabb pult állt, ahol egykor a titkárnő ülhetett, jobbról egy fal mellé állított, párnázott pad, felette rideg lámpasor, amelyekből régóta kiégett már a villanykörte. A szemközti falon kisebb, üveges ajtó nyílt.

– Ez örület – suttogetta Jordan, kicsit közelebb húzódva hozzájuk. – Úgy néz ki... mintha megállt volna az idő. Mintha egyszer csak mindenki felpattant és elment volna. – Ellépett Abby és Dan mellett, és benézett a pult mögé. – Telefonok, írógépek, és *minden*.

– Biztos hirtelen kellett bezárniuk – tűnődött Abby hangosan. Aztán Dannel együtt megelőzték Jordant, és elindultak a belső irodaajtó felé. A zseblámpa fénye átvilágította Dan vállá felett, és mindannyian tisztán kivehették az ajtó üvegén álló, elhalványult és hiányos felirat betűit.

RA F D I AZ TÓ

– Szerintetek, mi lehet ez a felirat? – hajolt közelebb Dan, igyekezve kitalálni a hiányzó betűket. – Talán az igazgató irodája volt?

– Valószínűleg az – szólt közbe Abby. – Gondolod, hogy nyitva?

– Mindjárt meglátjuk... – Dan a lélegzetét visszafojtva nyúlt a kilincs felé, és közben észrevette, hogy látható ujjnyomok vannak a poros felületen, amelyre rátette a kezét. Biztosan Felix nyomai lesznek, aki ennél beljebb merészkedhetett, hiszen fotókat idekinn még nem láttak.

Az ajtó halk nyikorgással nyílt ki, ahogy a feszes zsanérok elmozdultak.

– Azta! – hallotta maga mellett Abby hangját.

– Pont így gondolom, én is – suttogetta Dan.

RA

Letörölte a kezére ragadt port, és elsőnek lépett be, szorosan Jordannel a nyomában. Nem is volt kérdés, ki megy előre, hiszen ez az egész kirándulás eredetileg Dan ötlete volt. Egy viszonylag tágas irodahelyiségben találták magukat, amelyben zsúfoltságérzetet keltettek a falak mentén végighúzódnó könyvespolcok és irattároló szekrények, nem beszélve a mindenütt kupacokban álló papírokról. Dan elbotlott egy kidőlt állólámpában, de egy nagy íróasztal szélébe kapaszkodva sikerült talpon maradnia.

Az asztalon megakadt a szeme egy régi tárcsás telefonon, mellette halomnyi korabeli magazin és jegyzetömb. Akkor jött csak rá, hogy ami papírokkal teli doboznak tűnt, az valójában nagy rakás fakó fénykép, csak valamivel kevésbé poros, mint a körülötte álló tárgyak.

– Azt hiszem, megtaláltam a fotókat, amikről Felix beszélt – szólalt meg Dan.

Telefonjával megvilágította a legfelső fotót: magas férfit ábrázolt, hosszú, fehér köpenyben és Dan számára ismerős szemüvegben. Hunyorogva próbálta kibogozni a kép többi részletét. Ugyanaz a férfi állt rajta, akit a szobája fiókjában már látott. Aztán gyorsan a másik képre váltott, és halkán felkiáltott.

– Mi az? Történt valami? – kérdezte Abby.

– Semmi – felelte Dan. Ha hangosan kimondta volna, milyen következtetést vont le fejben a képről, akkor nem tehetett volna úgy, mintha csak képzelődne.

A következő fotón orvosok csoportja állt egy gurulós hordágy körül. Az ágyon furcsán szelíd arckifejezésű, fiatal fiú feküdt kórházi hálóingben. Az egyik orvos a kezében tartotta a fejét, míg egy másik vastag bőrszíjat csatolt a homloka köré. Mellettük egy nővér állt injekciós tűvel a kezében.

Abby odacsusszant Dan mellé, hogy ő is szemügyre vegye a képet, és próbálták megfejteni, mi lehet rajta.

– Valami kezelést végeznek egy betegen – állapította meg végül Dan. – Biztos itt kezelték ezt a fiút.

– Pedig milyen fiatal! – mondta Abby. – Korunkbelinek tűnik.

Akár én is lehettem volna. Dan kiverte fejéből a gondolatot, lerakta a fotót, és telefonjával a következőre világított.

A kép egy asztalon fekvő, lekötözött nőt ábrázolt. A fején szoros sisak, amelyből fémdrótok ágaztak el minden irányba. Fogai közé vékony fadarabot nyomtak. Az arcán olyan kifejezés ült, mintha kínzásnak vetnék alá, akárcsak valami mártír hősnőt.

A fotók nyugtalanítóak és szörnyűek voltak, Dan azonban mégis továbblapozott, és sorra végignézte őket. Minden fotó egy-egy páciens ábrázolt valamilyen kezelés közben, fájdalomnak tűnő tűszúrásoknak alávetett pácienseket, és hideg, magányos zárkákban ücsörgőket. A hidroterápiát bemutató fotótól Dannek felfordult a gyomra. Egy beteg a szoba sarkában kuporgott anyaszült meztelenül, miközben néhány ápoló erős sugárban locsolta vízzel. Mellettük egy orvos állt, mellén keresztbefont karral, közömbös arckifejezéssel.

Dan korábban olvasott már erről az elavult kezelési módszerről, mivel mindig is hajtotta valami morbid érdeklődés a téma iránt. Mivel nevelőszülők gyermekeként nőtt fel, mindig is érdekelték azok a társadalmi gépezetek, rendszerek, amik az emberek *helyett* hozzák meg a döntéseket, és nem értük. Nem mintha saját életében bármilyen hasonlóságot tudott volna felfedezni ezekkel a szerencsétlen emberekkel. Szerencsére a rendszer az ő esetében minden szempontból jó döntést hozott. Semmiért nem cserélte volna el jelenlegi családját.

– Ezt nézzétek meg, srácok! – szólalt meg most Jordan olyan hangon, amellyel magára vonta a figyelmüket.

A fiú az íróasztal másik oldalán állt, és zseblámpájával a falra világított, amelyen még több kép volt kiakasztva keretekben.

– Ez borzalmas! – jegyezte meg Dan.

– Csönd! – szólalt meg Abby alig hallhatóan suttogva.

Közelebb lépett az egyik fotóhoz, és finoman letörölte pulóvere ujjával az üvegre tapadt port. A fotó egy öt-hat év körüli kislányt ábrázolt, világos, vállig érő hajjal. A képen egy bársony karosszékben ült, kezében egy babával. Fehér ruhát viselt, és hatalmas masni volt a hajában. A homlokát azonban rusnya forradás nyoma csúfította el, tekintete pedig nagyon furcsának tűnt.

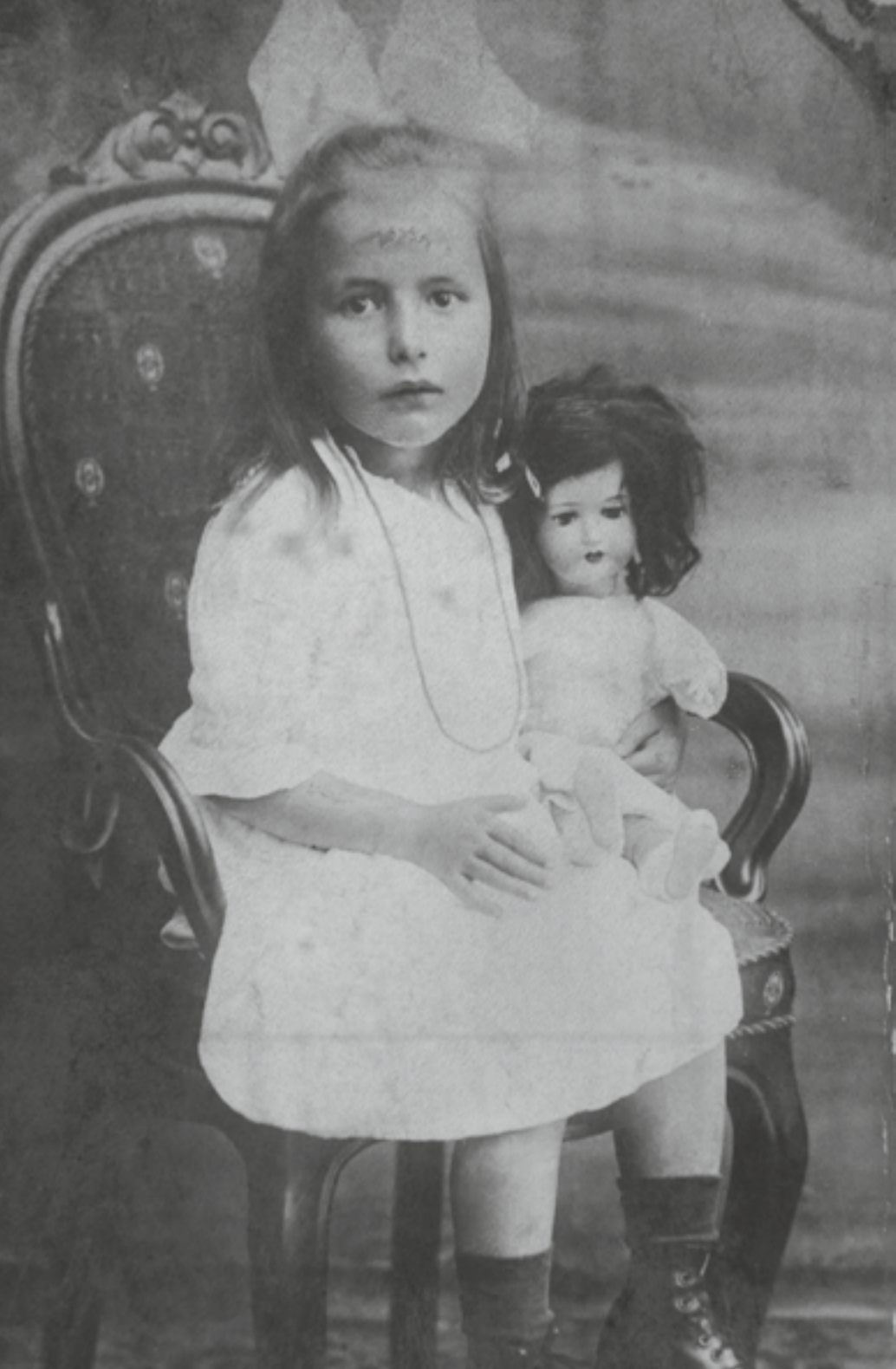
– Milyen szomorúnak tűnik! – jegyezte meg Abby.

Így is lehetett fogalmazni. Bár a tekintete inkább üresnek tűnt.

Abby mozdulatlanul állva nézte a fotót, úgy tűnt, mintha transzba esett volna. Dan nem merte neki elmondani, hogy a kislány homlokán végigfutó hegnyomból, és az üres tekintetből ítélve nagy valószínűséggel lobotómiát hajtottak rajta végre. Ugyan miféle szörnyeteg volna képes kislányokon lobotómiát végrehajtani?

A mellette lévő fotó azonban hirtelen kizökkentette gondolataiból. Az is egy páciens-t ábrázolt, amint két fehér kötényes ápoló akarata ellenére lefogja, és maszkot erősít az arcára. Az egyik ápoló arcán kimondottan ördögi kifejezés ült. Dan lába a földbe gyökerezett a kép láttán. Vajon ki készíthette ezeket a fotókat, és ki akasztotta ki őket a falra?

– Nehéz elképzelni, hogy ezeket az embereket gyógyulni hozták ide – jegyezte meg Jordan.

– Betegek voltak – vágta rá automatikusan Dan.

– Na és? Attól még emberségesen kellett volna bánni velük. Ezek az orvosok elfelejtették a hippokratészi esküt, annyi biztos.

– De fogalmad sincs, mi volt velük a valóságban – vágott vissza Dan. Aztán gyorsan elhallgatott. Miért érzi úgy, hogy védelmére kell kelnie egy olyan orvosnak, aki képes volt alávetni egy tízéves kislányt a lobótómiának? Vagy aki képes volt megkínozni egy embert? Amikor rápillantott a keresztbe font karral álló orvosra, egyszerre villámcsapásszerű félelem hasított belé, ezért gyorsan megtörte a kínos csendet. – Inkább érezzük magunkat szerencsésnek, hogy az orvostudomány olyan sokat fejlődött azóta.

– De mégis miért hagyták ezeket itt? – kiáltott fel Abby a fotókra mutatva? Reszketett az álla az indulattól. – Olyan szörnyű ez az egész...

– De legalább őszinte – magyarázta Jordan, és átkarolta a lányt. Abby lerázta magáról. – Utálom, amikor megpróbálják elkendőzni az igazságot. És ne felejsük el, hogy ezt a szobát valaki zárva tartotta.

– Engem nem érdekel, hogy zárva volt – csattant fel Abby, aki nem bírta levenni a szemét a kislány fotójáról. Dan a legszívesebben elhúzta volna onnan, még mielőtt a kislány a képkeretből kinyúl érte, és magával húzza. Ami persze nevetséges gondolat volt. – Ennek a képnek nem lenne szabad itt lógnia. Valami biztonságos helyen kellene tartani.

Abby lassan a kép felé nyúlt, és leemelte a falról a keretet. A falon halvány folt maradt ott, ahol az imént lógott. Abby a mellkasához ölelte a fotót, védelmezően magához szorította.

– Mit művelsz? – Dan akaratlanul is ráförmedt.

– Magammal viszem a szobámba. Ott biztonságban lesz.

– Nem viheted el innen, Abby! – győzködte Dan, és igyekezte leplezni kétségbeesettségét. – Ennek itt a helye. Hagyd szépen itt azt a képet.

Abby épp mondani akart valamit, amikor Jordan hirtelen közbevágott. – Higgadjatok már le! Nem is ismerted ezt a lányt, Abs. Tedd csak vissza a helyére. Valakinek még feltűnik a hiánya.

– Mégis kinek? – csattant fel Abby a hangjában enyhe felháborodással.

– Valakinek – ismételte meg Jordan ingerülten. – Mit tudom én! Talán valahol leltárba van véve az összes cucc, ami itt van.

Abby mintha meg se hallotta volna, amit Jordan mond. Csak hangtalanul tovább állt, akár egy kőszobor, a képet erősen szorítva a mellkasához.

– Abby, légy szíves rakd vissza azt a fotót. Ennek itt a helye, a többiek mellett – erősködött Dan. – Légyszi! – Nem hitt a fülének: hogy merészel vitatkozni egy olyan lánnyal, akinél szexisebbet soha nem látott.

Engedd, hogy elvigye, Dan. Ne akard, hogy haragudjon rád.

De valami mégis arra készítette, hogy megszólaljon.

Abby tekintete most szinte ugyanolyan üresen meredt rá, mint a fotón lévő kislányé. Aztán hirtelen összerázkódott, és pislogott néhányat. Finoman, szinte óvó szeretettel visszakasztotta a képet a falra. Még egyszer, utoljára megérintette, majd azt mondta: – Szegény kismadárkám. Vajon sikerült valaha is kiszabadulnod a kalitkádból?

Miután a kép visszakerült a falra, Dant megkönnyebbülés járta át. Nem tudta volna pontosan megmondani, hogy miért, de mégis megkönnyebbült.

– Gyerünk – szólalt meg Abby. – Ideje visszamenni. Elég volt ebből.

Ebben végre mindannyian egyetértettek. Szinte villámsebességgel hagyták el az irodát, és Dan akkor örült a legjobban, amikor végre bezárult mögöttük az ajtó.

– Jaj, a lakatot elfelejtettük! – szólalt meg Jordan, amikor elviharzottak az üdítőautomata mellett.

– Ne aggódj, én mindent elrendeztem – nyugtatta meg Dan, és alig várta, hogy végre minél messzebb eltávolodjanak attól a szobától.

– Biztos?

Jordan nem várta meg a választ, hanem visszament, hogy ellenőrizze. A lakat még mindig nyitva lógott az ajtón, ahogy hagyták.

– Milyen fura – jegyezte meg Dan idegesen felnevetve. Esküdni mert volna rá, hogy visszazárta. Csakhogy a memóriája máskor is űzött már vele ilyen tréfákat.